

Nr 119

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m.; given Stockholms slott den 16 mars 1962.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att

dels antaga härvid fogade förslag till

1) lag om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m.,

2) förordning om förhöjning av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av yrkesskada m. m.,

3) förordning om ändring i förordningen den 2 juni 1950 (nr 262) angående omreglering av vissa ersättningar i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring,

4) förordning angående ändring i förordningen den 3 juni 1938 (nr 216) om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete och

5) förordning om förhöjning av vissa livräntor på grund av statsunderstödd olycksfallsförsäkring för fiskare,

dels ock bifalla de förslag i övrigt, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF

Torsten Nilsson

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås höjning fr. o. m. den 1 januari 1963 av vissa yrkesskadelivräntor m. m. i anledning av skada, som inträffat före år 1960. Livräntorna höjes med 30 procent, om skadan inträffat 1955 eller tidigare, med 20 procent, om skadan inträffat 1956 eller 1957, och med 10 procent, om skadan inträffat 1958 eller 1959. Förhöjning föreslås beträffande livräntor till skadade under 67 år med minst två tiondels invaliditet, skadade över 67 år med minst tre tiondels invaliditet, efterlevande make m. fl. under

1 — *Bihang till riksdagens protokoll 1962. 1 saml. Nr 119*

67 år, barn, föräldrar och adoptivföräldrar. Även sjukpenning skall kunna förhöjas. Förhöjningen får inte leda till att ersättning utgår med högre belopp än det högsta möjliga enligt lagen om yrkesskadeförsäkring.

Enligt förslaget skall förhöjningen av ersättningar, som belastar försäkringskollektivet enligt lagen om yrkesskadeförsäkring, bekostas av arbetsgivarna genom proportionella tillägg till avgifterna enligt sistnämnda lag. För staten beräknas merkostnaderna under budgetåret 1962/63 till 1,8 milj. kr.

Slutligen föreslås, att av de i riksförsäkringsverkets yrkesskadeförsäkringsfond ingående överskottsmedlen från försäkringsverksamhet enligt 1901 års lag om ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete avskiljes 5 milj. kr. till en fond, vars avkastning skall kunna användas till ersättningar i vissa fall, då ersättning ej kan utgå enligt lagstiftningen om yrkesskadeförsäkring.

Förslag

till

L a g

om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m.

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Livränta eller sjukpenning på grund av obligatorisk försäkring jämlikt

- 1) lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete,
- 2) lagen den 14 juni 1929 (nr 131) om försäkring för vissa yrkessjukdomar,
- 3) lagen den 11 juni 1937 (nr 348) om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer,
- 4) lagen den 14 maj 1954 (nr 243) om yrkesskadeförsäkring eller
- 5) lagen den 14 maj 1954 (nr 246) om krigsförsäkring för sjömän m. fl. skall, i den mån ersättningen ej utgives av staten, förhöjas enligt vad nedan sägs.

Vad i denna lag stadgas om livränta skall, där viss del av livränta utbytt mot ett engångsbelopp, avse den del av livräntan som icke omfattas av utbytet.

2 §.

Livränta, som tillkommer skadad vars arbetsförmåga är nedsatt med minst två tiondelar eller, för tid efter utgången av den månad under vilken skadad fyller sextiosju år, med minst tre tiondelar, skall förhöjas med trettio procent, om skadan inträffat år 1955 eller tidigare, med tjuguprocent, därest skadan inträffat något av åren 1956 eller 1957, och med tio procent, om skadan inträffat något av åren 1958 eller 1959.

Livränta, som tillkommer efterlevande make eller annan i 20 § lagen om yrkesskadeförsäkring avsedd efterlevande för tid till och med den månad, under vilken den ersättningsberättigade fyller sextiosju år, eller barn, fader, moder eller adoptant, skall jämväl förhöjas enligt vad i första stycket sägs.

Har livränta omreglerats enligt lagen den 17 juni 1955 (nr 469), skall förhöjningen utgå å den omreglerade livräntan. I fall som avses i 9 § första stycket sistnämnda lag skall förhöjning icke utgå å den del av livräntan, som svarar mot arbetsförtjänst vilken jämlikt nämnda lagrum icke beaktas vid tillämpning av 2 § sagda lag.

Förhöjning må ej föranleda att livränta överstiger det belopp, vartill den enligt lagen om yrkesskadeförsäkring skolat uppgå om den skadades årliga arbetsförtjänst beräknats till femtontusen kronor.

3 §.

Är någon behäftad med två eller flera skador, som var för sig medföra rätt till livränta enligt någon av de i 1 § angivna lagarna, skall vid bedömning av rätt till förhöjning enligt denna lag arbetsförmågan anses nedsatt med det tal, som utgör summan av de för de skilda skadorna bestämda invaliditetsgraderna.

4 §.

Har i anledning av skada utgått livränta enligt någon av de i 1 § angivna lagarna, må senare utgående sjukpenning i anledning av skadan icke understiga det belopp, vartill den enligt lagen om yrkesskadeförsäkring skolat uppgå vid en årlig arbetsförtjänst, som enligt nämnda lag förutsättes för rätt till livränta av den storlek vartill livränta till den skadade vid förlust av arbetsförmågan uppgår efter förhöjning enligt denna lag.

5 §.

Där ej annat följer av vad ovan stadgats, skall i fråga om förhöjning enligt denna lag i tillämpliga delar gälla vad som finnes föreskrivet beträffande den ersättning, som förhöjts genom lagen.

6 §.

Till bestridande av den kostnad för varje kalenderår, som föranledes av bestämmelserna i denna lag, åligger det annan arbetsgivare än staten att erlagga proportionellt tillägg till de avgifter, som jämlikt 38 och 39 §§ lagen om yrkesskadeförsäkring skola för året beräknas för honom.

Angående debitering och uppbörd av tillägg, som avses i första stycket, skall tillämpas vad i sådant hänseende gäller rörande där omförmälda avgifter.

7 §.

De närmare föreskrifter, som finnas erforderliga för tillämpningen av denna lag, meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1963 men äger icke tillämpning å ersättning, som belöper å tid dessförinnan.

Förslag

till

Förordning

om förhöjning av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av yrkesskada m. m.

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Livränta eller sjukpenning, som av statsmedel utgår jämlikt någon av de författningar vilka angivas i 2 §, skall förhöjas enligt de grunder, som stadgas i lagen den 1962 (nr) om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m. Ersättning, som efter Konungens förordnande utgives med tillämpning av grunderna i någon av de i 2 § avsedda författningarna, förhöjes i motsvarande mån, där Konungen icke annat föreskriver.

Kostnad för förhöjning enligt denna förordning bestrides av statsmedel.

2 §.

De författningar, som avses i 1 §, äro:

- 1) lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete;
- 2) förordningen den 1 juni 1923 (nr 138) angående ersättning av statsmedel för skada till följd av olycksfall, som förorsakats av krigsförhållandena under 1914—1919 års världskrig;
- 3) förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring;
- 4) lagen den 14 juni 1929 (nr 131) om försäkring för vissa yrkessjukdomar;
- 5) lagen den 11 juni 1937 (nr 348) om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer;
- 6) förordningen den 24 mars 1938 (nr 102) om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt tvångsarbetare m. fl.;
- 7) förordningen den 24 mars 1938 (nr 103) om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt fångar m. fl.;
- 8) förordningen den 13 april 1940 (nr 213) om ersättning av statsmedel i vissa fall för skada till följd av olycksfall, som förorsakats av krigsåtgärd;
- 9) förordningen den 28 juni 1941 (nr 593) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under hemvärnstjänstgöring;

- 10) förordningen den 28 juni 1941 (nr 595) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under tjänstgöring i civilförsvaret;
- 11) förordningen den 21 april 1943 (nr 183) om ersättning i vissa fall i anledning av kroppsskada, ådragen under fullgörande av tjänsteplikt;
- 12) kungörelsen den 30 juni 1947 (nr 344) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under verksamhet vid brandsläckning m. m.;
- 13) militärsättningsförordningen den 2 juni 1950 (nr 261);
- 14) lagen den 14 maj 1954 (nr 243) om yrkesskadeförsäkring;
- 15) lagen den 14 maj 1954 (nr 246) om krigsförsäkring för sjömän m. fl.;
- 16) förordningen den 14 maj 1954 (nr 247) om ersättning av statsmedel vid olycksfall, som till följd av krigsåtgärd drabba sjömän m. fl.;
- 17) förordningen den 14 maj 1954 (nr 249) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under tjänstgöring i civilförsvaret;
- 18) förordningen den 14 maj 1954 (nr 250) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under vistelse å anstalt m. m.; samt
- 19) kungörelsen den 26 maj 1954 (nr 492) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under verksamhet vid brandsläckning m. m.

3 §.

Förhöjning enligt denna förordning utgår icke å ersättning, varå förordningen den 2 juni 1950 (nr 262) angående omreglering av vissa ersättningar i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring äger tillämpning.

4 §.

Är den skadade berättigad jämväl till livränta, som avses i lagen den 1962 (nr), skall förhöjning av livränta, varå denna förordning äger tillämpning, ske så, att livräntornas sammanlagda årsbelopp motsvarar vad som skulle hava tillkommit den skadade, därest de skilda livräntorna skolat förhöjas enligt nämnda lag.

5 §.

Där ej annat följer av vad ovan stadgats, skall i fråga om förhöjning enligt denna förordning i tillämpliga delar gälla vad som finnes föreskrivet beträffande den ersättning, som förhöjts genom förordningen.

6 §.

De närmare föreskrifter, som finnas erforderliga för tillämpningen av denna förordning, meddelas av Konungen.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1963 men äger icke tillämpning å ersättning, som belöper å tid dessförinnan.

Förslag

till

Förordning

om ändring i förordningen den 2 juni 1950 (nr 262) angående omreglering av vissa ersättningar i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring

Härigenom förordnas, att 3, 4 och 8 §§, 9 § 2 mom. samt 12 och 13 §§ förordningen den 2 juni 1950 angående omreglering av vissa ersättningar i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

3 §.

1 mom. Sjukhjälp enligt förordningen den 18 juni 1909 eller sjukpenning enligt förordningen den 18 juni 1927 under tid då kroppsskadan förorsakar förlust av arbetsförmågan (hel sjukhjälp eller sjukpenning) skall, där ej annat följer av vad nedan i andra stycket eller i 4 mom. stadgas, utgöra

a) om den skadade sammanlever med hustru eller har hemmavarande barn eller adoptivbarn under sexton år: tretton kronor 50 öre för dag intill utgången av den månad, varunder den skadade fyller sextiosju år, samt därefter tio kronor 50 öre för dag;

b) i annat fall: tolv kronor för dag intill utgången av den månad, varunder den skadade fyller sextiosju år, samt därefter nio kronor för dag.

Har livränta utgått, motsvarande förlust av arbetsförmågan, skall hel

Sjukhjälp enligt förordningen den 18 juni 1909 eller sjukpenning enligt förordningen den 18 juni 1927 beräknas enligt grunderna i 6 § 2 och 4 mom. militärsättningsförordningen den 2 juni 1950 (nr 261), därvid den skadade anses tillhöra sjukpenningklass nr 11.

¹ Senaste lydelse av 3, 4 och 8 §§ samt 9 § 2 mom. se SFS 1955: 363.

*(Gällande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

sjukhjälp eller sjukpenning under tid omedelbart därefter, med undantag för tid då den skadade i anledning av skadan är intagen å sjukvårdsanstalt, utgöra för dag räknat lägst tre procent av sådan livräntas månadsbelopp enligt 4 §. Föreligger vårdbehov som i 4 § tredje stycket sägs, skall hänsyn därtill tagas vid nämnda månadsbelopps beräkning.

2 mom. Har den skadade i anledning av skadan intagits å sjukvårdsanstalt, äger riksförsäkringsanstalten att å sjukhjälp eller sjukpenning för vårdtiden avdraga en krona 50 öre för dag.

3 mom. Sjukhjälp eller sjukpenning under tid, då skadan förorsakar nedsättning av arbetsförmågan med minst en fjärdedel, skall utgöra en mot graden av nedsättningen svarande del av hel sjukhjälp eller sjukpenning.

4 mom. Skulle sjukhjälp eller sjukpenningen, beräknad enligt 1—3 mom., understiga det belopp, som vid tillämpning av bestämmelserna i 6 § militärsättningsförordningen den 2 juni 1950 (nr 261) skolat utgå såsom sjukpenning eller hempenning jämte i förekommande fall barntilllägg och vårdbidrag, därest den skadade hänförts till sjukpenningklass nr 9, förhöjes sjukhjälp eller sjukpenningen till sådant belopp.

4 §.

Livränta till den skadade skall för månad räknat utgöra det belopp, som enligt följande tabell svarar mot graden av arbetsförmågans nedsättning (invaliditetsgraden) och den skadades ålder:

(Gällande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

Invaliditetsgrad uttryckt i procent	Livräntans månads- belopp i kronor	
	intill utgången av den månad, varunder den skadade fyller 67 år	därefter
10	20	20
12	24	24
14	28	28
15	30	30
16	32	32
18	36	36
20	50	50
25	65	65
30	130	85
33 ¹ / ₃	150	95
35	160	100
40	190	120
45	220	140
50	250	160
55	280	180
60	310	200
65	340	220
66 ² / ₃	350	230
70	370	240
75	400	260
80	430	280
85	460	300
90	490	320
100	550	360

Invaliditetsgrad uttryckt i procent	Livräntans månads- belopp i kronor	
	intill utgången av den månad, varunder den skadade fyller 67 år	därefter
10	20	20
12	24	24
14	28	28
15	30	30
16	32	32
18	36	36
20	65	50
25	85	65
30	170	110
33 ¹ / ₃	200	125
35	210	130
40	250	155
45	290	180
50	330	210
55	370	235
60	410	260
65	450	285
66 ² / ₃	460	300
70	490	310
75	530	340
80	570	365
85	610	390
90	650	415
100	730	470

Svarar invaliditetsgraden — — — — — högre invaliditetsgrad.

Är den ————— motsvarande tillämpning.

På därom ————— gällande beräkningsgrunder.

8 §.

Livränta, som tillkommer den skadades änka, skall intill utgången av den månad, varunder hon fyller sextiosju år, utgöra *tvåhundra* kronor samt därefter *etthundrafemtio* kronor för månad räknat och livränta till varje därtill berättigat barn eller adoptivbarn *etthundra* kronor för månad räknat. Livräntornas sammanlagda belopp för varje månad må dock icke överstiga *femhundra* kronor. Erforderliga nedsättningar

Livränta, som tillkommer den skadades änka, skall intill utgången av den månad, varunder hon fyller sextiosju år, utgöra *tvåhundrasextio* kronor samt därefter *etthundrafemtio* kronor för månad räknat och livränta till varje därtill berättigat barn eller adoptivbarn *etthundratrettio* kronor för månad räknat. Livräntornas sammanlagda belopp för varje månad må dock icke överstiga *sexhundrafemtio* kronor. Erforderliga

(Gällande lydelse)

skola ske i förhållande till vad på varje livräntetagare belöper.

Livränta enligt — — — — —

Livränta till annan efterlevande skall utgöra det belopp för månad, varmed livränta jämte dyrtidstillägg skolat utgivas enligt de vid utgången av juni månad 1950 gällande beräkningsgrunder.

Till änka, — — — — —

(Föreslagen lydelse)

nedsättningar skola ske i förhållande till vad på varje livräntetagare belöper.

— — — — — sexton år.

Livränta till annan efterlevande skall utgöra *ett*hundredtrettio procent av det belopp för månad, varmed livränta jämte dyrtidstillägg skolat utgivas enligt de vid utgången av juni månad 1950 gällande beräkningsgrunder.

— — — — — sjutusentvåhundra kronor.

9 §.

2 m o m. Vad i 11 § 2 mom. militärsättningsförordningen sägs om avdrag för ersättning från allmän sjukkassa eller för folkpension eller för bidrag enligt lagen den 26 juli 1947 (nr 530) om särskilda barnbidrag till änkors och invaliders m. fl. barn eller lagen samma dag (nr 531) om bidrag till änkor och änklingar med barn skall äga motsvarande tillämpning å ersättning, som bestämts enligt denna förordning.

2 m o m. Vad i 11 § 2 mom. militärsättningsförordningen sägs om avdrag för ersättning från allmän försäkringskassa eller för folkpension skall äga motsvarande tillämpning å ersättning, som bestämts enligt denna förordning.

12 §.

Över beslut av riks försäkringsanstalten rörande ersättning, som avses i denna förordning, må klagan föras hos försäkringsrådet genom besvär, som skola hava inkommit till försäkringsrådet sist å trettionde dagen efter den, då klaganden erhölet av beslutet.

Försäkringsrådet äger, — — — första stycket.

Försäkringsrådets beslut meddelas kostnadsfritt.

Över försäkringsrådets beslut må klagan ej föras.

Över beslut av riks försäkringsverket rörande ersättning, som avses i denna förordning, må klagan föras hos försäkringsrådet genom besvär, som skola hava inkommit till försäkringsrådet senast inom en månad efter det klaganden erhölet kännedom om beslutet.

Över försäkringsrådets beslut må klagan föras hos försäkringsdomstolen genom besvär. Besvären skola ha-

(Gällande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

va inkommit till försäkringsrådet inom tre veckor från det klaganden erhållit kännedom om beslutet; dock skall besvärstiden för menighet vara fem veckor. Den omständigheten, att besvären ingivits eller insänts direkt till försäkringsdomstolen, utgör ej hinder för besvärens upptagande till prövning, därest de inkommit till domstolen före besvärstidens utgång.

Försäkringsrådets beslut länder till efterrättelse utan hinder av förordning, såframt ej rådet annorlunda förordnar.

Med avseende — — — — — försäkringsrådet stadgas.

13 §.

De närmare föreskrifter, som finnas erforderliga för tillämpningen av denna förordning, meddelas av Konungen eller, efter Konungens be-
myndigande, av försäkringsrådet eller riks-försäkringsanstalten.

De närmare föreskrifter, som finnas erforderliga för tillämpningen av denna förordning, meddelas av Konungen eller, efter Konungens be-
myndigande, av försäkringsrådet eller riks-försäkringsverket.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1963 men äger icke tillämpning å ersättning, som belöper å tid dessförinnan. Sjukhjälp eller sjukpenning skall jämväl för tid efter ikraftträdandet beräknas enligt äldre bestämmelser i den mån beloppet därigenom blir högre.

Förslag

till

Förordning

angående ändring i förordningen den 3 juni 1938 (nr 216) om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete

Härigenom förordnas, att 1, 3 och 4 §§ förordningen den 3 juni 1938 om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

1 §.

Den som — — — — — — — — —
Tillägget skall bestämmas så, att detsamma jämte livräntan motsvarar vad som vid tillämpning av förordningen den 17 juni 1955 (nr 470) angående omreglering av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av olycksfall i arbete m. m. skolat utgå i livränta, därest olycksfallet inträffat år 1918 och den skadades årliga arbetsförtjänst utgjort 1 600 kronor; dock skall, såvitt angår livränta till änka för tid efter den månad varunder hon fyllt 67 år, tillägget utgå med 170 procent av livräntans belopp.

Livräntetilläggen bestridas av statsmedel samt bestämmas och utgivas av *riksförsäkringsanstalten*.

nedan sägs.
Tillägget skall bestämmas så, att detsamma jämte livräntan motsvarar vad som vid tillämpning av förordningen den 17 juni 1955 (nr 470) angående omreglering av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av olycksfall i arbete m. m. *samt förordningen den 1962 (nr) om förhöjning av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av yrkesskada m. m.* skolat utgå i livränta, därest olycksfallet inträffat år 1918 och den skadades årliga arbetsförtjänst utgjort 1 600 kronor; dock skall, såvitt angår livränta till änka för tid efter den månad varunder hon fyllt 67 år, tillägget utgå med 170 procent av livräntans belopp.

Livräntetilläggen bestridas av statsmedel samt bestämmas och utgivas av *riksförsäkringsverket*.

¹ Senaste lydelse av 1 § se SFS 1955: 471.

(Gällande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

3 §.

De närmare föreskrifter, som, utöver vad denna förordning innehåller, finnas erforderliga för förordningens tillämpning, meddelas av Konungen eller, efter Konungens bemyndigande, av försäkringsrådet eller *riksförsäkringsanstalten*.

De närmare föreskrifter, som, utöver vad denna förordning innehåller, finnas erforderliga för förordningens tillämpning, meddelas av Konungen eller, efter Konungens bemyndigande, av försäkringsrådet eller *riksförsäkringsverket*.

4 §.

Över beslut av *riksförsäkringsanstalten* rörande livräntetillägg eller tillämpning av någon med stöd av denna förordning given bestämmelse må klagan föras hos försäkringsrådet genom besvär, som skola *ingivas till rådet eller i betalt brev med allmänna posten vara till rådet inkomna sist å trettionde dagen efter det klaganden av beslutet erhållit del, den dagen oräknad, då sådant skedde*.

Försäkringsrådets beslut meddelas kostnadsfritt.

Över försäkringsrådets beslut må klagan ej föras.

Över beslut av *riksförsäkringsverket* rörande livräntetillägg eller tillämpning av någon med stöd av denna förordning given bestämmelse må klagan föras hos försäkringsrådet genom besvär, som skola *hava inkommit till försäkringsrådet senast inom en månad efter det klaganden erhållit kännedom om beslutet*.

Över försäkringsrådets beslut må klagan föras hos försäkringsdomstolen genom besvär. Besvären skola hava inkommit till försäkringsrådet inom tre veckor från det klaganden erhållit kännedom om beslutet; dock skall besvärstiden för menighet vara fem veckor. Den omständigheten, att besvären ingivits eller insänts direkt till försäkringsdomstolen, utgör ej hinder för besvärens upptagande till prövning, därest de inkommit till domstolen före besvärstidens utgång.

Försäkringsrådets beslut länder till efterrättelse utan hinder av förd klagan, såframt ej rådet annorlunda förordnar.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1963 men äger icke tillämpning å ersättning, som belöper å tid dessförinnan.

Förslag

till

Förordning**om förhöjning av vissa livräntor på grund av statsunderstödd olycksfallsförsäkring för fiskare**

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Livränta, som i anledning av olycksfall i arbete utgår enligt kungörelsen den 2 oktober 1908 (nr 100 s. 2) angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall eller enligt förordningen den 11 juni 1918 (nr 375) angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall, skall förhöjas enligt vad nedan sägs. Motsvarande skall gälla ersättning, som enligt Konungens förordnande utgives enligt grunderna för sistnämnda förordning.

Kostnad för förhöjning enligt denna förordning bestrides av statsmedel.

2 §.

Livränta enligt någon av de i 1 § angivna författningarna, vilken omreglerats jämlikt 3 § eller 4 § första stycket förordningen den 11 maj 1956 (nr 183) angående omreglering av vissa ersättningar på grund av statsunderstödd olycksfallsförsäkring för fiskare, skall förhöjas med trettio procent.

Livränta, vilken enligt förordningen den 11 juni 1918 (nr 375) utgår till fader, moder eller adoptant, skall, i förekommande fall efter förhöjning enligt 5 § andra stycket förordningen den 11 maj 1956 (nr 183), jämväl förhöjas med trettio procent.

3 §.

Där ej annat följer av vad ovan stadgats, skall i fråga om förhöjning enligt denna förordning i tillämpliga delar gälla vad som finnes föreskrivet beträffande den ersättning, som förhöjts genom förordningen.

4 §.

De närmare föreskrifter, som finnas erforderliga för tillämpningen av denna förordning, meddelas av Konungen.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1963 men äger icke tillämpning å ersättning, som belöper å tid dessförinnan.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 23
februari 1962.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HOLMQVIST.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Nilsson, fråga om *höjning av vissa yrkesskadelivräntor m. m.* samt anför.

Yrkesskadeutredningen¹ skall enligt sina direktiv bl. a. behandla frågan om en uppräknig av äldre livräntor med hänsyn till de under senare år inträffade penningvärdeförändringarna. Utredningen har den 5 februari 1962 inkommit med förslag om förhöjning av äldre yrkesskadelivräntor m. m. (stencilerat). Förslaget har remissbehandlats.

Jag anhåller nu att få upptaga hithörande frågor till närmare behandling.

Gällande bestämmelser

Ersättningar enligt lagen om yrkesskadeförsäkring m. m.

*Lagen den 14 maj 1954 om yrkesskadeförsäkring*² (nr 243; ändr. 1955: 399, 1956: 75, 1959: 586, 1960: 180 och 1961: 256) innehåller bestämmelser om obligatorisk och frivillig försäkring. Den obligatoriska yrkesskadeförsäkringen — den frivilliga saknar intresse i förevarande sammanhang — omfattar med vissa angivna undantag alla arbetstagare i allmän eller enskild tjänst samt dessutom vissa yrkesutbildningselever och därmed jämförliga personer. Förmånerna utgöres av bl. a. sjukpenning, invalidlivränta och efterlevandelivränta. Såväl sjukpenning som livränta är till storleken beroende av den skadades årliga arbetsförtjänst, dock att denna därvid inte får beräknas till lägre belopp än 1 200 kr. eller till högre belopp än 15 000 kr. Till grund för beräkningen ligger i princip inkomstförhållandena vid tiden för yrkesskadan.

Sjukpenningen, som utgår vid nedsättning av arbetsförmågan med minst hälften, anknyter till den inom sjukförsäkringen gällande sjukpenning-

¹ Generaldirektören Y. Samuelsson, ordförande, överdirektören L. Hultström, direktören S. Hydén, förbundsordföranden H. Nilsson och direktören G. Werner.

² Denna lag benämnes i det följande YFL.

skalan, dock sker inte någon sänkning av sjukpenningen efter 180 dagar. Däremot nedsättes sjukpenning enligt YFL för tid efter den månad då den skadade fyllt 67 år. Vid förlust av arbetsförmågan utges hel sjukpenning och eljest halv sjukpenning.

Om yrkesskada efter upphörande av därav förorsakad sjukdom medför under längre eller kortare tid bestående förlust av arbetsförmågan eller nedsättning av densamma med minst $\frac{1}{10}$, utgår livränta till den skadade. Livräntan beräknas på det s. k. ersättningsunderlaget. Vid fastställande av ersättningsunderlaget medräknas årlig arbetsförtjänst, som inte överstiger 7 200 kr., till hela sitt belopp, den del av arbetsförtjänsten, som överstiger 7 200 men ej 10 800 kr., till tre fjärdedelar och den del därav, som överstiger 10 800 kr., till hälften.

Livräntan utgör för år räknat t. o. m. den månad under vilken den skadade fyller 67 år, vid förlust av arbetsförmågan $\frac{11}{12}$ av ersättningsunderlaget, vid nedsättning av arbetsförmågan med minst 30 procent en mot graden av nedsättningen svarande del av ersättningsunderlaget, minskad med $\frac{1}{12}$ av detta, samt vid nedsättning av arbetsförmågan med mindre än 30 procent den del av två tredjedelar av ersättningsunderlaget, som svarar mot graden av nedsättningen. För tid fr. o. m. månaden efter den, varunder den skadade fyllt 67 år, utgör livräntan $\frac{3}{4}$ av livräntebeloppet före 67 år.

Så länge änka efter avliden försäkrad lever ogift, äger hon uppbära livränta med belopp, som för tiden t. o. m. den månad, under vilken hon fyller 67 år, motsvarar $\frac{1}{3}$ och för tiden därefter $\frac{1}{4}$ av den avlidnes årliga arbetsförtjänst. Med änka likställes, om den avlidne var ogift, dels ogift kvinna, som sedan avsevärd tid sammanlevde med honom under äktenskapsliknande förhållanden, dels kvinna, som var trolovad med den avlidne och som hade eller haft barn med honom eller var havande med barn till honom. Livränta utgår jämväl till änklings, därest denne genom dödsfallet kommer att sakna erforderligt underhåll. I sådant fall utgår livränta med belopp som med hänsyn till omständigheterna prövas skäligt, dock högst med nyssnämnda belopp. Frånskild make är berättigad till livränta efter försäkrad, under förutsättning att denne varit skyldig att utge underhållsbidrag. Livräntan utgår med underhållsbidragets belopp, dock högst $\frac{1}{3}$ resp. $\frac{1}{4}$ av den avlidnes årliga arbetsförtjänst.

Barn eller adoptivbarn under 16 år erhåller livränta med $\frac{1}{6}$ av den avlidnes årliga arbetsförtjänst. Livräntan skall utgå även efter det barnet fyllt 16 år, dock längst till 21 år, därest barnet till följd av sjukdom eller annan dylik orsak är ur stånd att försörja sig.

Om den avlidnes fader, moder eller adoptant till följd av dödsfallet kommer att sakna erforderligt underhåll, äger sådan efterlevande under sin återstående livstid erhålla livränta med belopp, som med hänsyn till omständigheterna prövas skäligt, dock med högst $\frac{1}{6}$ av den avlidnes årliga arbetsförtjänst.

Yrkesskadeförsäkringen finansieras genom avgifter, som vad angår den obligatoriska försäkringen erlägges av arbetsgivarna. I fråga om statens anställda erlägges inga avgifter. Ersättningar i anledning av yrkesskador, som drabbar statsanställda, utgives av statsmedel.

För vissa skador, som inte omfattas av YFL, utgår ersättning i form av bl. a. sjukpenning och livränta enligt särskilda författningar, nämligen enligt *lagen den 14 maj 1954 (nr 246) om krigsförsäkring för sjömän m. fl., förordningen samma dag (nr 247) om ersättning av statsmedel vid olycksfall, som till följd av krigsåtgärd drabba sjömän m. fl., förordningen samma dag (nr 249) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under tjänstgöring i civillförsvaret, förordningen samma dag om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under vistelse å anstalt m. m.*, (nr 250; ändr. 1956: 228 och 1958: 102) och *kungörelsen den 26 maj 1954 (nr 492) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under verksamhet vid brandsläckning m. m.* Ersättningarna bestämmes med vissa i detta sammanhang betydelselösa undantag efter grunderna i YFL. Krigsförsäkringen för sjömän, som ger skydd även för olycksfall utom arbetet, finansieras genom tillägg till arbetsgivaravgiften enligt YFL, medan ersättningarna enligt de övriga författningarna bekostas av statsmedel.

Ersättningar enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete m. m.

YFL och de kring denna uppbyggda författningarna äger i princip tillämpning endast å skada, som inträffat efter utgången av år 1954. Beträffande äldre skador gäller alltså den tidigare lagstiftningen. De viktigaste av de äldre författningarna är *lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete* och den därtill anslutande *lagen den 14 juni 1929 (nr 131) om försäkring för vissa yrkessjukdomar*. Liksom i YFL är den årliga arbetsförtjänsten vid tiden för skadan av grundläggande betydelse för storleken av ersättningarna enligt olycksfallsförsäkringslagen. Emellertid föreligger betydelsefulla skillnader i flera hänseenden. Här må nämnas, att maximum för den årliga arbetsförtjänst som enligt olycksfallsförsäkringslagen beaktades vid fastställande av ersättningar ursprungligen var 1 800 kr. Sedermera höjdes maximum i olika etapper, så att det fr. o. m. år 1949 utgjorde 7 200 kr.

På motsvarande sätt som gäller i fråga om YFL grupperar sig kring olycksfallsförsäkringslagen ett stort antal författningar angående ersättning för vissa skador, som inte omfattas av sistnämnda lag.

Ersättningarna enligt olycksfallsförsäkringslagen och de kring denna uppbyggda författningarna har vid olika tillfällen förhöjts bl. a. med hänsyn till de fortgående förändringarna i penningvärdet. Senast skedde detta genom omregleringslagstiftningen år 1955, som i princip avlöste tidigare gällande bestämmelser om förhöjning av ersättningar. Ett väsentligt 2 — *Bihang till riksdagens protokoll 1962. 1 saml. Nr 119*

motiv för denna lagstiftning var att ersättningarna enligt äldre bestämmelser i allmänhet var betydligt lägre än enligt YFL.

Ersättningar, som ej utges av statsmedel, omregleras enligt *lagen den 17 juni 1955 (nr 469) angående omreglering av vissa ersättningar enligt lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete m. m.* Omregleringslagen äger tillämpning å ersättning på grund av obligatorisk försäkring enligt olycksfallsförsäkringslagen, lagen om försäkring för vissa yrkessjukdomar samt lagen den 11 juni 1937 (nr 348) om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer.

Den bärande principen i omregleringslagen är att den till grund för ersättningen bestämda årliga arbetsförtjänsten uppräknas. Därest arbetsförtjänsten motsvarar den medelarbeitsförtjänst som i lagen anges för den tidsperiod, då skadan inträffade, sker uppräkning till 6 600 kr. Var arbetsförtjänsten högre eller lägre än den angivna medelarbeitsförtjänsten, uppräknas den i proportion härtill. Arbetsförtjänsten får dock inte höjas mer än till 7 920 kr. Medelarbeitsförtjänsten för olika tidsperioder framgår av följande i lagen intagna tablå.

Tidsperiod under vilken skadan inträffade	Medelarbeitsförtjänst kronor	Tidsperiod under vilken skadan inträffade	Medelarbeitsförtjänst kronor
1918	1 600	1939—1940	2 200
1919	1 700	1941	2 300
1920—1921	2 100	1942	2 700
1922	1 900	1943	2 900
1923—1926	1 800	1944	3 000
1927	1 900	1945	3 200
1928	2 000	1 jan.—30 juni 1946	3 300
1929	1 900	1 juli—31 dec. 1946	3 800
1930—1931	2 000	1947	4 000
1932	1 900	1948	4 200
1933—1934	1 800	1949	5 200
1935—1936	1 900	1950	5 400
1937	2 000	1951	5 900
1938	2 100	1952 eller senare	6 000

I fråga om sjukpenning innebär omregleringen, att sjukpenningen skall utgå enligt reglerna i YFL på grundval av den uppräknade arbetsförtjänsten.

Invalidlivränta omfattas av omregleringen endast under förutsättning att arbetsförmågan är nedsatt med minst 20 procent, såvitt avser skadad under 67 år, och med minst 30 procent i fråga om skadad över 67 år. Vid omregleringen utgår man från den uppräknade arbetsförtjänsten, på vilken i förekommande fall reglerna i YFL om ersättningsunderlag tillämpas. I fråga om invaliditetsgrader om minst 30 procent skall livräntan fastställas enligt reglerna i YFL, dock att livränta till den som fyllt 67 år skall utgöra

hälften av det livräntebelopp som utgår till den som är under 67 år. Om arbetsförmågan är nedsatt med minst 20 men ej 30 procent, skall den omreglerade livräntan utgöra hälften av det belopp som erhålles enligt reglerna i YFL.

Är någon behäftad med två eller flera skador, skall vid tillämpning av reglerna om omreglering av livräntor invaliditetsgraden beräknas för skadorna gemensamt och ett för dem gemensamt livräntebelopp fastställas.

Beträffande efterlevandelivräntor gäller, att efterlevande make för tid t. o. m. den månad maken fyllt 67 år samt barn och adoptivbarn erhåller livränta med en tredjedel respektive en sjättedel av den avlidnes uppräknade arbetsförtjänst, dvs. samma andel som enligt YFL. Livränta till efterlevande make för tid efter utgången av den månad, under vilken maken fyllt 67 år, samt till fader, moder eller adoptant skall förhöjas med 20 procent av livräntans belopp, dock endast såframt skadan inträffat före den 1 januari 1941.

I fråga om vissa yrkessjukdomar gäller enligt omregleringslagen att, därest någon ådragit sig yrkessjukdom genom långvarigt arbete i verksamhet där det föreligger fara för sjukdomen och han först efter utgången av år 1954 varaktigt upphört att arbeta i dylik verksamhet, livränta eller sjukpenning till honom eller livränta till hans efterlevande skall beräknas enligt grunderna i YFL, om detta skulle ställa sig förmånligare för den ersättningsberättigade.

Förhöjningarna enligt omregleringslagen bekostas genom proportionella tillägg till avgifterna för den obligatoriska försäkringen enligt YFL. Kostnaderna för de tillägg som tidigare utgick bestreds helt av statsmedel.

Omreglering av ersättningar, som utgår av statsmedel, sker enligt *förordningen den 17 juni 1955 angående omreglering av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av olycksfall i arbete m. m.* (nr 470; ändr. 1958: 103). De författningar som avses i omregleringsförordningen är:

lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete;

förordningen den 1 juni 1923 (nr 138) angående ersättning av statsmedel för skada till följd av olycksfall, som förorsakats av krigsförhållandena under 1914—1919 års världskrig;

förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring;

lagen den 14 juni 1929 (nr 131) om försäkring för vissa yrkessjukdomar;

lagen den 11 juni 1937 (nr 348) om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer;

förordningen den 24 mars 1938 (nr 102) om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt tvångsarbetare m. fl.;

förordningen den 24 mars 1938 (nr 103) om olycksfalls- och yrkessjukdomsersättning åt fångar m. fl.;

förordningen den 13 april 1940 (nr 213) om ersättning av statsmedel i vissa fall för skada till följd av olycksfall, som förorsakats av krigsåtgärd;

förordningen den 28 juni 1941 (nr 593) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under hemvärnstjänstgöring;

förordningen den 28 juni 1941 (nr 595) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under tjänstgöring i civilförsvaret;

förordningen den 21 april 1943 (nr 183) om ersättning i vissa fall i anledning av kroppsskada, ådragen under fullgörande av tjänsteplikt;

kungörelsen den 30 juni 1947 (nr 344) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under verksamhet vid brandsläckning m. m.; samt militärsättningsförordningen den 2 juni 1950 (nr 261).

Omreglering sker även av ersättningar, som efter Kungl. Maj:ts förordnande utgives enligt grunderna i någon av de nyss uppräknade författningarna.

Ersättningar enligt 1950 års militärsättningsförordning beröres av omregleringsförordningen i den mån skadan inträffat före år 1955. Flertalet ersättningar enligt 1927 års militärsättningsförordning omfattas inte av omregleringsförordningen, utan dessa har i stället uppräknats enligt förordningen den 2 juni 1950 (nr 262) angående omreglering av vissa ersättningar i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring. En närmare redogörelse för ersättningsreglerna rörande militärskador lämnas i det följande.

Omreglering enligt omregleringsförordningen sker enligt grunderna i omregleringslagen.

Ersättningar enligt militärsättningsförordningen m. m.

Ersättning på grund av militärskador utges enligt *militärsättningsförordningen den 2 juni 1950* (nr 261; ändr. 1953: 256, 1953: 672, 1954: 460, 1955: 362, 1959: 587 och 1960: 181), vilken trädde i kraft den 1 juli 1950. Förordningens regler om ersättning överensstämde fram till år 1955 i stort sett med 1916 års olycksfallsförsäkringslag. I samband med ikraftträdandet av YFL gjordes betydande ändringar i förordningen i syfte att åstadkomma överensstämmelse mellan ersättningsreglerna i de båda författningarna. Dessa regler är därför med enstaka undantag identiska. Ersättningar enligt förordningen på grund av skador, som inträffat före ikraftträdandet av nämnda ändringar, dvs. före den 1 januari 1955, har som tidigare framhållits omreglerats enligt 1955 års omregleringsförordning.

I samband med ikraftträdandet av militärsättningsförordningen uppräknades ersättningar i äldre militärskadefall enligt *förordningen den 2 juni 1950 angående omreglering av vissa ersättningar i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring* (nr 262; ändr. 1953: 257 och 1955: 363). Vissa kategorier, bl. a. reservofficerare, reservunderofficerare

och hemvärnsmän, omfattas inte av den militära omregleringsförordningen. Ersättningarna till dem har i stället uppräknats enligt 1955 års omregleringsförordning.

Den militära omregleringsförordningen bygger inte på den skadades årliga arbetsförtjänst, utan ersättningarna utgår med fixa belopp, vilka i fråga om sjukpenning och invalidlivränta är avpassade efter nedsättningen i arbetsförmågan. Ersättningsbeloppen har förhöjts vid två tillfällen, senast fr. o. m. år 1956 i samband med ikraftträdandet av 1955 års omregleringslagstiftning.

Livräntor enligt 1901 års lag angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete

Fortfarande utgår livräntor enligt vår äldsta yrkesskadslag, lagen den 5 juli 1901 (nr 39) angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete, vilken gällde fram till olycksfallsförsäkringslagens ikraftträdande den 1 januari 1918. Skyldighet att utge ersättning enligt 1901 års lag åvilade vissa enskilda arbetsgivare, i huvudsak sådana som utövade industriell verksamhet, samt stat och kommuner i den mån de utövade motsvarande verksamhet. Arbetsgivare kunde genom försäkring i riksförsäkringsanstalten fritaga sig från ersättningsskyldighet enligt lagen. Ersättningen utgår endast i form av invalidlivränta och livränta till änka. Livränta är inte till storleken beroende av den skadades arbetsförtjänst. Enligt lagen uppgår invalidlivränta vid förlust av arbetsförmågan till 300 kr. om året och vid nedsättning av arbetsförmågan med minst 10 procent till en mot nedsättningen svarande del av nämnda belopp. Det årliga beloppet för änkelivränta är 120 kr.

Livräntorna har sedermera, senast fr. o. m. år 1956, förhöjts genom tillägg av statsmedel. Enligt *kungörelsen den 10 juni 1921 angående förhöjning av vissa till i statens tjänst skadade arbetare med flera av statsmedel utgående livräntor m. m.* (nr 410; ändr. 1930: 172, 1952: 180 och 1955: 472) och *förordningen den 3 juni 1938 om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete* (nr 216; ändr. 1952: 181 och 1955: 471) skall tillägget uppgå till så stort belopp, att detsamma jämte livräntan motsvarar vad som enligt 1955 års omregleringsförordning skolat utgå i livränta, därest olycksfallet inträffat år 1918 och den skadades årliga arbetsförtjänst utgjort 1 600 kr. Beträffande livränta till änka, som fyllt 67 år, skall dock tillägget utgöra 170 procent av livräntans belopp. I fråga om tillägg, som utgår jämlikt 1921 års kungörelse, gäller dessutom att tillägget inte i något fall får understiga 125 procent av livräntans belopp.

Ersättningar till fiskare

Genom kungörelsen den 2 oktober 1908 (nr 100 s. 2) angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall öppnades

möjlighet för fiskare att genom försäkring i riksförsäkringsanstalten bereda sig skydd mot skada till följd av olycksfall såväl i som utom arbetet enligt grunderna i 1901 års lag om olycksfallsersättning. Såvitt gällde olycksfall i arbetet, utgick statsbidrag till försäkringen.

Fr. o. m. den 1 juli 1918 ersattes 1908 års kungörelse av förordningen den 11 juni 1918 (nr 375) angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall, enligt vilken fiskare genom försäkring i riksförsäkringsanstalten kunde bereda sig skydd i huvudsak enligt grunderna i 1916 års olycksfallsförsäkringslag. Även till denna försäkring utgick visst statsbidrag, såvitt gällde olycksfall i arbete. Förordningen upphörde att gälla med utgången av år 1954. Fiskare är härefter hänvisade till den frivilliga försäkringen enligt YFL.

Ersättningar enligt författningarna om särskild olycksfallsförsäkring för fiskare har förhöjts vid olika tillfällen, senast genom *förordningen den 11 maj 1956 (nr 183) angående omreglering av vissa ersättningar på grund av statsunderstödd olycksfallsförsäkring för fiskare*. Denna gäller endast skador på grund av olycksfall i arbete. Efter mönster av 1955 års omregleringslag bygger förordningen i princip på en uppräknig av den skadades årliga arbetsförtjänst. Denna skall i fråga om skador, som omfattas av 1908 års kungörelse, anses utgöra 1 575 kr., samt i fråga om skador, som faller under 1918 års förordning, den årsinkomst för vilken den skadade försäkrat sig, ökad med vissa andelar därav. Andelarna utgör $\frac{3}{4}$, om olycksfallet inträffat före den 1 juli 1942, $\frac{1}{2}$, om olycksfallet inträffat under tiden den 1 juli 1942—den 31 december 1948, och $\frac{1}{4}$, om olycksfallet inträffat senare. Ökningen får dock i intet fall medföra att arbetsförtjänsten beräknas till högre belopp än 3 000 kr.

Livränta till skadad under 67 år skall vid förlust av arbetsförmågan motsvara $\frac{11}{12}$ av den årliga arbetsförtjänsten och vid nedsättning av arbetsförmågan med minst 30 procent ett mot graden av nedsättningen svarande belopp av arbetsförtjänsten, minskat med $\frac{1}{12}$ av denna.

Livränta till efterlevande make, som ej fyllt 67 år, samt till barn eller adoptivbarn skall motsvara $\frac{1}{3}$ respektive $\frac{1}{6}$ av den årliga arbetsförtjänsten.

Därest olycksfallet inträffat före den 1 juli 1942, förhöjes livränta till skadad, som fyllt 67 år och vars arbetsförmåga är nedsatt med minst 30 procent, samt livränta till efterlevande make över nämnda ålder eller till fader, moder eller adoptant med 20 procent av livräntans belopp.

Utredningen

Från riksförsäkringsverket och de ömsesidiga socialförsäkringsbolagen har utredningen införskaffat vissa statistiska uppgifter rörande invalidlivräntor. Uppgifterna hänför sig i allmänhet till utgången av år 1960 men avser i vissa fall förhållandena i december 1961. Uppgifterna avser dels

livräntor som omfattas av 1955 års omregleringslag, dvs. främst livräntor på grund av obligatorisk försäkring enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag och 1929 års lag om försäkring för vissa yrkessjukdomar, dels livräntor som utgår på grund av obligatorisk försäkring enligt YFL. Sammanlagda antalet redovisade livräntor hos riksförsäkringsverket och bolagen uppgår till i runt tal 41 600 enligt äldre lagstiftning och 9 200 enligt YFL. I dessa antal ingår inte livräntor av statsmedel och vissa andra grupper av livräntor. Invaliditetsgraden är i något över hälften av fallen lägre än 20 procent. I mer än en fjärdedel av samtliga fall ligger invaliditetsgraden mellan 20 och 30 procent. Endast i 2—3 procent av fallen uppgår invaliditeten till 75 procent eller mera.

Riksförsäkringsverket har också tillhandahållit utredningen följande på yrkesskadestatistiken grundade siffror rörande medelvärdet av årslöner och däremot svarande ersättningsunderlag under senare år för manliga yrkesskadade.

År	Medellön kronor	Medelvärde av ersättnings- underlag kronor
1952	6 310	
1953	6 540	
1954	6 610	
1955	9 490	8 630
1956	9 900	8 890
1957	10 620	9 370
1958	10 920	9 560
1959	11 040	9 600

Beträffande levnadskostnadsutvecklingen enligt konsumentprisindex lämnar utredningen de uppgifter som framgår av följande tabell.

År	Konsumentprisindex		
	1949 = 100	1954 = 100	1955 = 100
1954.....	129	100	97
1955.....	133	103	100
1956.....	139	108	105
1957.....	145	112	109
1958.....	152	118	114
1959.....	153	119	115
1960.....	159	123	120
1961.....	164	127	123

I följande uppställning redovisar utredningen indextalet för december 1961, därest index för ettvarrt av de i uppställningen angivna åren utgjort 100.

År	1954	1955	1956	1957	1958	1959	1960
	127	123	118	113	108	107	103

När det gäller de allmänna synpunkter som kan läggas på frågan om höjning av äldre yrkesskadelivräntor framhåller utredningen, att levnadskostnaderna och den allmänna prisnivån stigit under de år som gått efter YFL:s antagande. Av de uppgifter utredningen redovisat rörande konsumentprisindex framgår att priserna stigit med 27 procent från år 1954 till slutet av år 1961. Härtill kommer den ytterligare stegring med en eller annan procent som torde bli en följd av den höjning av den allmänna varuskatten som trätt i kraft från ingången av år 1962. Därest något av åren 1955, 1956, 1957, 1958 eller 1959 tages till utgångspunkt för prisjämförelsen, blir prishöjningen i procent räknat respektive 23, 18, 13, 8 och 7. Utan att gå närmare in på löneutvecklingen framhåller utredningen, att real-lönerna stigit betydligt under de ifrågavarande åren men att utvecklingen på olika områden varit skiftande.

Utredningen ansluter sig till uppfattningen, att en höjning av yrkesskadeersättningarna är motiverad. Detta gäller ej blott skadefall före ingången av år 1955 utan även vissa fall som inträffat därefter och där alltså ersättningen fastställts enligt reglerna i YFL. Enligt utredningens mening bör denna uppräknings genomföras utan avvaktan på att utredningens uppdrag i övrigt slutföres.

Beträffande metoden för uppräknings genomförande och storleken av förhöjningen framhåller utredningen, att olika synpunkter, både av principiell och av mera teknisk art, gör sig gällande. Utredningen har enligt sina direktiv som huvuduppgift att pröva frågan om en reformering av den nuvarande yrkesskadeförsäkringen och om ett inordnande av yrkesskadeförsäkringen i det allmänna socialförsäkringssystemet. Därvid bör yrkesskadeförsäkringsförmånernas värdebeständighet tryggas, och detta gäller ej blott förmåner, som kan komma att utgå enligt en blivande lagstiftning, utan även ersättningar som blivit bestämda enligt ditintills gällande regler.

Utredningen betonar, att lösandet av dess huvuduppgift kräver ingående överväganden. Därvid måste hänsyn tagas till innehålllet i övrigt i det system vari yrkesskadeförsäkringen är avsedd att ingå. Utredningens nu aktuella förslag måste ges ett sådant innehåll att det ej föregriper utredningens senare ståndpunktstagande rörande yrkesskadeförsäkringen. Utredningen torde i detta sammanhang ej ha att gå in på frågan om lyftning av inkomsttaket enligt YFL. Arbetsförtjänstens maximum kommer alltså fortfarande att utgöra 15 000 kr., motsvarande ett ersättningsunderlag av 12 000 kr. och en maximal invalidlivränta av 11 000 kr. Därmed är den övre gränsen för uppräknings bestämd, och det kan alltså ej bli fråga om en generell och fullständig kompensation för penningvärdeförsämringen. Eftersom grunderna för beräkning av yrkesskadeersättningarna ej rubbas anser sig utredningen sakna anledning att gå in på den samordning mellan pensioner och livräntor som föreslagits av 1958 års socialförsäkringskommitté och som inne-

bär att samordningen sker på pensionssidan. Slutligen har utredningen ansett det vara av vikt att systemet blir så enkelt som möjligt.

Med 1955 års omregleringsmetod, fortsätter utredningen, genomfördes en förhöjning av de skadades årliga arbetsförtjänster. I samband med omregleringslagens tillkomst uttalades att, därest det vid ändrade ekonomiska förhållanden i framtiden skulle visa sig behövt att justera nivån för äldre yrkesskadeersättningar, detta kunde ske genom att ändra det belopp om 6 600 kr. vartill medelarbetsförtjänsterna höjdes. Utredningen har likväl i den föreliggande situationen ej ansett sig böra rekommendera en dylik lösning. Skälen härför framgår redan av vad utredningen anfört angående de riktlinjer utredningen ansett böra vara vägledande för den nu aktuella förhöjningen av yrkesskadeersättningarna. Utredningen är vidare ej övertygad om att ett fortsättande på den väg man slog in på år 1955 skulle leda till helt önskvärda resultat, detta särskilt med hänsyn till den avsevärda höjning av medelarbetsförtjänsten som blev följderna av att inkomsttaket i YFL höjdes till 15 000 kr. från tidigare 7 200 kr. Medelarbetsförtjänsterna för skadefall åren 1954 och 1955 är, enligt tidigare redovisade uppgifter, 6 600 respektive 9 500 kr. Vid en uppräknig enligt omregleringslagens metodik, dvs. i förhållande till medelarbetsförtjänstens ökning, skulle livräntor i låglönegrupper bli betydligt högre i skadefall från år 1954 än i motsvarande fall från år 1955. I höglönegrupperna skulle resultatet däremot bli att i äldre skadefall de skadade med inkomster över det dåvarande maximibeloppet ej skulle nå upp till lika höga ersättningar som i nya fall.

Utredningen har stannat för en procentuell, med ledning av konsumentprisindex företagen förhöjning av sådana ersättningar, som man tidigare ansett böra beaktas i förhöjningshänseende. Utredningen har inte ansett det erforderligt att låta procentsatserna variera allt efter graden av invaliditet.

Beträffande livräntor i skadefall, som inträffat före den 1 januari 1955, förordar utredningen förhöjning av ersättningsbeloppet för de kategorier ersättningstagare, som omfattas av 1955 års omregleringslagstiftning, dvs. skadade personer under 67 år med en invaliditetsgrad uppgående till minst 20 procent, skadade över 67 år med minst 30 procent invaliditet, efterlevande make under 67 år samt efterlevande barn. Förhöjningen föreslås i nu avsedda fall bli 30 procent av det sammanlagda ersättningsbeloppet (livränta + omregleringsförhöjning). I ett avseende har utredningen ansett sig böra förorda en utvidgning av omregleringslagens personkrets, så att även de från 1955 års omreglering undantagna efterlevandelivräntorna till föräldrar förhöjes med 30 procent.

Utredningens förslag innebär i princip ingen ändring beträffande de invaliditetsgrader som ansågs böra komma i fråga vid 1955 års omreglering. I detta hänseende vill utredningen peka på att bland de frågor, som utredningen enligt direktiven bör taga upp till behandling, märkes sådana vilka

sammanhänger med den invaliditetsgrad, som berättigar till livränta. Det ifrågasättes i direktiven, om det finns behov att bevilja livräntor från yrkes-skadeförsäkringen redan vid en 10-procentig invaliditet. Med hänsyn till den situation, vari invaliditetsgradsspörsmålet befinner sig, har utredningen inte ansett sig böra — vare sig i ena eller andra riktningen — frångå den gränsdragning som gjordes år 1955.

Utredningen belyser verkningarna av förslaget med ett par exempel. Enligt 1955 års omregleringslagstiftning skall, när den skadades arbetsförtjänst motsvarar lagens medelarbetsförtjänst för skadeåret, det omreglerade beloppet beräknas efter en arbetsförtjänst av 6 600 kr. Livränta efter en invaliditetsgrad av 30 procent och däröver för skadad under 67 år uträknas i övrigt enligt reglerna i YFL. Årsbeloppen vid hel, två tredjedels och en tredjedels invaliditet blir i enlighet härmed 6 050, 3 850 och 1 650 kr. Vid en höjning med 30 procent skulle årsbeloppen stiga till 7 865, 5 005 och 2 145 kr. Enligt YFL svarar dessa årsbelopp mot en årlig arbetsförtjänst av 9 040 kr. Om den skadades arbetsförtjänst låg över medelförtjänsten, uppräknades den enligt 1955 års lagstiftning till högst 7 920 kr. Livränta för den som ej fyllt 67 år utgör vid hel, två tredjedels och en tredjedels invaliditet högst 7 095, 4 515 och 1 935 kr. Vid en höjning med 30 procent stiger dessa belopp till 9 223, 5 869 och 2 515 kr. Däremot svarande arbetsförtjänst är enligt YFL 11 125 kr.

Av det sist anförda exemplet framgår, att en förhöjning med 30 procent kan göras utan att maximigränsen enligt YFL överskrides. Någon spärregel behövs därmed inte.

Beträffande livräntor i skadefall, som inträffat efter den 31 december 1954 och på vilka YFL är tillämplig, föreslår utredningen att uppräkningsbegränsas till livräntor i skadefall, som inträffat t. o. m. 1959, eftersom en förhöjning med mindre än 10 procent ej gärna bör ifrågakomma. Utredningens förslag i denna del överensstämmer med vad som enligt en av justitiedepartementet utarbetad promemoria föreslagits i fråga om uppräknings av vissa familjerättsliga bidrag. För livräntor i anledning av skador under åren 1955 och 1956 föreslås en förhöjning med 20 procent, och för livräntor i anledning av skador under åren 1957—1959 föreslås höjningen bli 10 procent. I fråga om personkategorier, åldersgrupper och invaliditetsgrader förordas samma regler som för livräntor i skadefall, som inträffat före den 1 januari 1955.

Till belysande av de föreslagna förhöjningarna anför utredningen följande exempel. Livränta efter en årlig arbetsförtjänst av 10 000 kr. utgör enligt YFL för skadade under 67 år vid hel, två tredjedels och en tredjedels invaliditet 8 525, 5 425 och 2 325 kr. Med den för skadefall under åren 1955 och 1956 föreslagna höjningen av 20 procent skulle dessa årsbelopp stiga till 10 230, 6 510 och 2 790 kr.

Maximibeloppen för livräntor enligt YFL — beloppen vid 15 000 kr. i år-

lig arbetsförtjänst — nås med 20 procent tillägg då den skadades arbetsförtjänst beräknats till 11 000 kr. I fallen med högre arbetsförtjänster finns alltså ej utrymme för fullt tillägg. Med 10 procent tillägg nås taket när arbetsförtjänsten beräknats till 12 820 kr.

Utredningen framhåller, att 1955 års omreglering avsåg ej blott livräntor utan även sjukpenning. Detta finner utredningen naturligt med hänsyn till att det ej sällan förekommer växlingar mellan invaliditets- och sjukdomstillstånd. En nu företagen uppräknings av enbart livräntorna skulle skapa bristande överensstämmelse mellan de höjda livräntorna och de gamla sjukpenningbeloppen. Till förekommande härav bör enligt utredningens mening sjukpenning, i fall då livränta tidigare utgått, höjas så att sjukpenningen motsvarar den förhöjda livräntan.

Utredningens i det föregående redovisade förslag om förhöjning avser sådana ersättningar där arbetsgivarna har att stå för kostnaderna, främst ersättningar enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag, 1929 års lag om försäkring för vissa yrkessjukdomar och YFL. Den föreslagna förhöjningen aktualiserar motsvarande spörsmål beträffande en del andra ersättningar. Omregleringen år 1955 avsåg också vissa ersättningar av statsmedel enligt andra författningar än 1916 och 1929 års lagar, t. ex. militärsätningsförordningen, liksom livräntor enligt 1901 års olycksfallsersättningslag. År 1956 genomfördes vidare en omreglering av vissa livräntor enligt 1908 års kungörelse och 1918 års förordning om statsunderstödd olycksfallsförsäkring för fiskare. Utredningen förordar en uppräknings av ifrågasvarande ersättningar efter grunder motsvarande dem som föreslagits för ersättningarna enligt YFL m. fl. försäkringslagar.

De årliga kostnaderna för uppräknings av ersättningar, beträffande vilka försäkringskollektivet enligt YFL har att svara, har av riksförsäkringsverket uppskattats till omkring 13,6 milj. kr., ett belopp som successivt minskar. Dessa kostnader bör enligt utredningen, i likhet med vad som skedde jämlikt 1955 års omregleringslag, bestridas genom proportionella tillägg till avgifter enligt YFL. Avgiftstillägget enligt omregleringslagen var från början 20 procent och är fr. o. m. år 1962 14 procent. På grund av den nu förordade uppräknings skulle avgiftstillägget behöva höjas till omkring 28 procent.

För höjningen av ersättningar åt dem som skadats i statens tjänst liksom för de av utredningen i övrigt förordade förbättringarna har staten att stå för kostnaderna. För den föreslagna uppräknings av livräntor enligt 1901 års olycksfallsersättningslag och bestämmelserna rörande fiskarförsäkringen (V ht p. 99) skulle enligt riksförsäkringsverkets beräkningar den årliga kostnaden kunna uppskattas till omkring 100 000 kr.

Förhöjningen av sådana ersättningar, som främst avses med 1955 års omregleringsförordning, kan enligt vad riksförsäkringsverket uppgivit beräknas draga en årlig kostnad av 1,5 milj. kr. Av detta belopp avser 0,9

milj. kr. ersättningar som utbetalas av de affärsdrivande verken och 0,6 milj. kr. sådana ersättningar, där kostnaderna bestrides av anslaget under femte huvudtiteln, punkt 100.

Förhöjningen av ersättningar avseende de militära skadefall, beträffande vilka hittillsvarande ersättningar jämte tillägg utgives av anslag under fjärde huvudtiteln, punkt 193, beräknas medföra en merutgift för staten av i runt tal 2 milj. kr.

I fråga om i k r a f t t r ä d a n d e t förordar utredningen, att förhöjningen genomföres fr. o. m. den 1 januari 1963. Utredningen framhåller, att försäkringsavgifterna bestämmes för ett kalenderår i taget och att ett halvårs skifte därför ej bör väljas såsom tidpunkt för uppräknings genomförande. Vidare påpekar utredningen, att de nya samordningsregler, som enligt förslaget till lag om allmän försäkring skall gälla mellan yrkesskadeförsäkringen och annan socialförsäkring, avses träda i kraft den 1 januari 1963.

Remissyttrandena

Över yrkesskadeutredningens förslag har, efter remiss, yttranden avgivits av försäkringsrådet, riksförsäkringsverket, järnvägsstyrelsen, Socialförsäkringsbolagens förening, Svenska arbetsgivareföreningen och Landsorganisationen i Sverige.

Förslaget har i allt väsentligt t i l l s t y r k t s i samtliga yttranden.

En fråga, som diskuteras av några remissorgan, gäller huruvida höjningen bör reserveras för fall, där invaliditetsgraden är minst 20 procent. *Riksförsäkringsverket* anför, att skador som orsakat relativt ringa invaliditet i allmänhet inte medför inkomstbortfall motsvarande invaliditetsgraden. Vidare anför verket, att normerna för invaliditetsbedömning beträffande smärre skador — särskilt de talrikt förekommande fingerskadorna — genom praxisändringar vid flera tillfällen, senast år 1954, ändrats i skärpande riktning. I många dylika fall, där livränta jämlikt äldre praxis beviljats, skulle invaliditetsgraden numera bedömas ej uppgå till 10 procent och sålunda ej berättiga till livränta. På grund av vad nu anförts tillstyrkes utredningens förslag. *Järnvägsstyrelsen* uttalar, att enligt dess erfarenhet personer med lägre invaliditetsgrad än 20 procent sällan får vidkännas något inkomstbortfall och att utredningens förslag därför synes väl avvägt.

Landsorganisationen anför beträffande utredningens förslag att höjningen skall begränsas till skadefall, som inträffat senast år 1959, att en person som skadat sig exempelvis 1960 i de flesta fall erhåller en livränta, som beräknas på 1959 års inkomst, och således inte får någon kompensation för de senaste årens standardstegring. Då organisationen trots detta ger sin anslutning till förslaget förutsätter den att utredningen framdeles beaktar dessa synpunkter.

Från försäkringsrådets sida riktas viss detaljkritik mot förslaget. Sålunda ifrågasattes förhöjning av livränta till efterlevande make över 67 år, varjämte förordas förhöjning av sjukpenningen även i fall då livränta inte tidigare utgått på grund av skadan.

Departementschefen

Yrkesskadeförsäkringen, som är vår äldsta socialförsäkring, har under årens lopp undergått åtskilliga förändringar. Den senaste yrkesskadeförsäkringslagen — kring vilken grupperar sig en mångfald bestämmelser avseende ersättning åt särskilda kategorier skadade — antogs vid 1954 års riksdag och trädde i kraft den 1 januari 1955. Sedan dess har ersättningsgrunderna varit oförändrade.

YFL är i princip tillämplig endast på skador som inträffat efter lagens ikraftträdande. Äldre skadefall regleras av den dessförinnan gällande lagstiftningen, företrädesvis 1916 års lag om försäkring för olycksfall i arbete och 1929 års lag om försäkring för vissa yrkessjukdomar. Fortfarande utgår huvudparten av livräntorna i anledning av skador, som inträffat före år 1955.

Enligt både YFL och den närmast föregående lagstiftningen bestämmes de viktigaste ersättningarna — livränta och sjukpenning — av den skadades årliga arbetsförtjänst vid skadetillfället, dock att arbetsförtjänst över vissa belopp inte beaktas. Med hänsyn till stegringarna i den allmänna lönenivån och standardutvecklingen har gränserna för arbetsförtjänstberäkningen gång på gång förskjutits uppåt, vid varje tillfälle dock endast för nytillkommande ersättningstagare. Så höjdes exempelvis arbetsförtjänstmaximum enligt 1916 års lag i olika omgångar från 1 800 till 7 200 kr. Sistnämnda belopp utgjorde maximum vid tiden för YFL:s ikraftträdande. Där- efter har maximibeloppet varit 15 000 kr.

För att utjämna skillnaden i ersättningsnivå mellan äldre och nyare skadefall har statsmakterna vid olika tillfällen förbättrat ersättningarna i de äldre fallen. Härvid valde man till en början att ge ersättningstagarna i de äldre fallen särskilda tillägg av statsmedel. I början av 1940-talet tillkom sålunda proportionella statliga dyrtidstillägg, och år 1950 infördes ett system med statliga ersättningstillägg i form av procentuella tillägg med högre procentsats ju längre tillbaka i tiden skadan låg och ju svårare invaliditeten var.

År 1955 beslöt statsmakterna en ny metod att förbättra de äldre ersättningarna på detta område, varvid samtidigt finansieringsmetoden ändrades. Tidigare ersättningshöjningar hade, såsom nämnts, bekostats av statsmedel. Enligt 1955 års omreglering får kostnaderna för uppräknningen bäras av försäkringen, dvs. för varje kalenderår av de arbetsgivare som för det året har att erlagga avgifter enligt YFL. Omregleringen enligt den nya me-

toden skedde på så sätt att den arbetsförtjänst som låg till grund för ersättningarna räknades upp. Om den försäkrades arbetsförtjänst motsvarade medelarbetsförtjänsten enligt yrkesskadeförsäkringsstatistiken för manliga skadade för respektive tidsperiod, uppräknades arbetsförtjänsten till 6 600 kr. Var arbetsförtjänsten högre eller lägre än medelarbetsförtjänsten, skedde proportionell uppräkning. Arbetsförtjänsten fick ej i något fall uppräknas till högre belopp än 7 920 kr.

Den förhöjda arbetsförtjänsten lades sedan till grund för uträknande av livräntan och i förekommande fall även sjukpenning. För invalider under 67 år med en invaliditetsgrad av minst 30 procent samt för efterlevande make under 67 år och efterlevande barn tillämpades därvid reglerna i YFL. Även för invalider under 67 år med en invaliditetsgrad uppgående till minst 20 men ej 30 procent samt för invalider över 67 år med minst 30 procent invaliditet skedde en uppräkning ehuru av mindre omfattning.

Motsvarande omreglering kom år 1955 till stånd även för sådana ersättningar som utges av statsmedel; för ersättningar enligt den särskilda fiskarförsäkringen gjordes omregleringen år 1956.

Det under de senaste åren bedrivna omdaningsarbetet på socialförsäkringens område, vilket lett fram till det nyligen till lagrådet remitterade förslaget till lag om allmän försäkring, har endast i mindre mån berört yrkesskadeförsäkringen. Lagen om allmän försäkring skall reglera ett enhetligt socialförsäkringssystem, som omfattar sjuk- och moderskapsförsäkring, folkpensionering och försäkring för tilläggspension. Samordningen mellan detta system och yrkesskadeförsäkringen har karaktär av provisorium. Frågan om yrkesskadeförsäkringens definitiva inordnande i det nya socialförsäkringssystemet utreds av den år 1961 tillkallade yrkesskadeutredningen. Ett av de viktigaste reformönskemålen beträffande yrkesskadeförsäkringen gäller livräntornas värdebeständighet. I motsats till folkpension och tilläggspension är yrkesskadelivränta inte automatiskt värdesäkrad. Yrkesskadeförsäkringens inordnande i det allmänna socialförsäkringssystemet bör medföra likformighet i värdeföljsamheten för pensioner och yrkesskadelivräntor. I vad mån livsvariga livräntor skall utgå även vid skadefall med ringa inverkan på arbetsförmågan får prövas under hänsynstagande till moderna medicinska metoder samt till rehabiliteringsverksamhetens och socialförsäkringens utbyggnad.

Den omständigheten att frågan om värdeföljsamheten inom yrkesskadeförsäkringen kan väntas bli löst, när slutresultatet av yrkesskadeutredningens arbete föreligger, bör inte få hindra att man dessförinnan beaktar behovet av förbättring av sådana nu utgående ersättningar, vilkas realvärde på grund av penningvärdesutvecklingen sjunkit mera avsevärt sedan ersättningarnas belopp senast fastställdes. Yrkesskadeutredningen har också, i enlighet med vad som förutsattes vid utredningens tillkomst, tagit upp sistnämnda spörsmål till särskild behandling.

Med hänsyn till levnadskostnadsutvecklingen bör förhöjning övervägas beträffande ersättningar i anledning av skador som inträffat år 1959 och tidigare. Samtidigt är det av vikt att reglerna om förhöjning av sådana ersättningar får en utformning, som inte försvårar genomförandet av yrkesskadeutredningens huvuduppgift att förbereda yrkesskade försäkringens slutliga inordnande i det socialförsäkringssystem, vilket avses bli reglerat i lagen om allmän försäkring. Utredningen har föreslagit förhöjning fr. o. m. år 1963 av invalidlivräntor till skadade personer under 67 år med en invaliditet av minst 20 procent och till äldre skadade med minst 30 procent invaliditet samt av efterlevandelivräntor till änkor och änklings under 67 år, till barn och till föräldrar. Förhöjningen föreslås bli 30 procent i fall då skadan inträffat före 1955, 20 procent då skadan inträffat 1955 eller 1956 och 10 procent då skadan inträffat 1957—1959. I de fall då skadan inträffat före 1955 skall enligt förslaget förhöjningen beräknas på det sammanlagda beloppet av livränta och omregleringsförhöjning enligt 1955 års omregleringslagstiftning. Sjukpenning, som träder i stället för livränta, föreslås undergå förhöjning till en nivå motsvarande livräntans. De förhöjda ersättningarna får aldrig överstiga de högsta belopp som kan utgå enligt YFL.

Utredningens förslag, som i huvudsak tillstyrkes av samtliga remissorgan, synes uppfylla de önskemål som i nuvarande läge bör ställas på en provisorisk förbättring av äldre yrkesskadeersättningar i avbidan på en definitiv lösning av värdesäkringsproblemen för yrkesskade förmåner. Avgränsningen av de livräntetyper, som bör bli föremål för förhöjning, överensstämmer i princip med den som gjordes vid 1955 års omreglering med det undantaget att nu även de ytterst fåtaliga föräldralivräntorna föreslås bli förhöjda. Genom denna anknytning till närmast föregående omreglering i förening med den procentuella förhöjningen erhålles en lätthanterlig metod för uppräknings, som ger tillfredsställande kompensation för levnadskostnadsstegringen i sådana fall då yrkesskadeersättningen är av mera väsentlig betydelse för den ersättningsberättigades försörjning, samtidigt som utredningen inte bindes i sitt fortsatta arbete. Jag tillstyrker förslaget. Med hänsyn till de siffror rörande konsumentprisutvecklingen som blivit tillgängliga sedan kommitténs förslag lades fram bör dock den jämkningen göras, att procenttalet för höjningen av livräntor sättes till 30 då skadan inträffat år 1955 eller tidigare, 20 för skadefall åren 1956 och 1957 samt 10 när skadan inträffat något av åren 1958 eller 1959. Höjningen avser såväl ersättningar, vilka bekostas av arbetsgivarna, som ersättningar för vilka staten på grund av yrkesskade försäkringslagstiftningen eller andra bestämmelser har att svara.

K o s t n a d e r n a för den föreslagna uppräknings av ersättningar, som belastar försäkringskollektivet enligt YFL, uppskattas till 14 milj. kr., ett belopp som successivt kommer att minska. Dessa kostnader bör i likhet

med vad som skedde år 1955 bestridas genom proportionella tillägg till de avgifter, som utgår enligt YFL. Avgiftstillägget, som från början var 20 procent av yrkesskadeförsäkringsavgiften men som nu utgör 14 procent, torde därvid behöva höjas till 28 procent.

Den totala årliga kostnaden för statsverket för den föreslagna förhöjningen, vilken kostnad också successivt kommer att minska, kan beräknas till 3,6 milj. kr. Kostnaden fördelar sig med 0,9 milj. kr. på de affärsdrivande verken, 0,1 milj. kr. på anslaget Vissa tillägg å ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. (V ht p. 99), 0,6 milj. kr. på anslaget Statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete (V ht p. 100) och 2 milj. kr. på anslaget Ersättning i anledning av kroppsskada ådragen under militärtjänstgöring m. m. (IV ht p. 193). Då förhöjningen sker fr. o. m. den 1 januari 1963, belöper endast ett halvt års kostnad på budgetåret 1962/63.

De båda anslagen under femte huvudtiteln har i årets statsverksproposition — i avbidan på särskild proposition i ämnet — upptagits till 760 000 respektive 3 400 000 kr. Enligt riksförsäkringsverkets beräkningar skulle det förstnämnda anslaget vid oförändrade regler kunna sänkas till 750 000 kr. Jag föreslår, att anslaget Vissa tillägg å ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. definitivt uppföres med 800 000 kr. och anslaget Statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete med 3 700 000 kr. Frågan om anslaget under fjärde huvudtiteln torde få anmälas av chefen för försvarsdepartementet.

Specialmotivering

I överensstämmelse med de riktlinjer som angivits i det föregående har på grundval av författningsförslag, som utarbetats av yrkesskadeutredningen, inom socialdepartementet upprättats förslag till lag om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m., förordning om förhöjning av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av yrkesskada m. m., förordning om ändring i förordningen den 2 juni 1950 (nr 262) angående omreglering av vissa ersättningar i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, förordning angående ändring i förordningen den 3 juni 1938 (nr 216) om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete samt förordning om förhöjning av vissa livräntor på grund av statsunderstödd olycksfallsförsäkring för fiskare.

Utöver vad förut anförts torde följande böra nämnas rörande förslagen.

Förslaget till lag om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m.

1 §.

Första stycket har utformats i anslutning till 1 § 1955 års omregleringslag. Begränsningen till livränta och sjukpenning medför att vårdbidrag inte

förhöjes enligt förevarande lag. Förhöjningen skall beräknas på hela livräntan, även då denna enligt 25 § YFL eller motsvarande bestämmelser i äldre lagstiftning utgår med reducerat belopp.

Enligt andra stycket skall sådan del av livränta som utbytt mot engångsbelopp inte beaktas vid tillämpning av lagen; motsvarande bestämmelse finns i 4 § sista stycket 1955 års lag.

2 §.

Till följd av 9 § sjätte stycket YFL och 11 § första stycket 1955 års omregleringslag kan, även om skadan inträffat dessförinnan, under vissa förutsättningar den skadades årliga arbetsförtjänst vid tidpunkten för arbetsavbrottet läggas till grund för beräkning av ersättningen. Även i fall där så skett, skall storleken av förhöjning enligt förevarande lag bedömas med hänsyn till tidpunkten för skadans inträffande, varmed vid yrkessjukdom avses den dag då sjukdomen yppades.

Med livränta som omreglerats enligt 1955 års omregleringslag avses även sådan livränta, beträffande vilken omregleringen ej medfört någon förbättring för vederbörande (jfr 10 § 1955 års lag). Enligt 9 § första stycket 1955 års omregleringslag skall den del av livränta jämlikt 1937 års krigsförsäkringslag, som svarar mot arbetsförtjänst överstigande arbetsförtjänsten enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag, inte beaktas vid uppräknande av arbetsförtjänsten enligt omregleringslagen. Motsvarande begränsning beträffande den nu förordade höjningen stadgas i andra punkten av tredje stycket.

I fjärde stycket har upptagits en spärregel för att förhindra att livränta jämte förhöjning i något fall kommer att överstiga maximum enligt YFL. Denna regel leder bl. a. till att det sammanlagda beloppet av efterlevandelivräntor efter förhöjning aldrig uppgår till högre belopp än $\frac{5}{6}$ av ersättningsunderlaget enligt YFL vid en årlig arbetsförtjänst av 15 000 kr., dvs. 10 000 kr.

3 §.

För det fall, att någon på grund av skilda skador uppbär flera livräntor, stadgas i förevarande paragraf att arbetsförmågan vid bedömande av rätt till förhöjning skall anses nedsatt med det tal, som utgör summan av nedsättningen för de skilda skadorna. Denna regel överensstämmer med vad som gällde enligt 5 § förordningen den 2 juni 1950 (nr 295) om tillägg av statsmedel å vissa ersättningar enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete m. m. I 1955 års omregleringslag stadgas däremot i 5 § att invaliditetsgraden skall beräknas för skadorna gemensamt och ett för dem gemensamt livräntebelopp fastställas.

Till belysning av regelns innebörd må anföras följande exempel. En person har ådragit sig två skador, vardera medförande 10 procent invaliditet.

För dessa har livräntor enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag tillerkänts honom. Vid 1955 års omreglering har den gemensamma invaliditeten uppskattats till 18 procent, varför någon omregleringsförhöjning icke utgått. Då emellertid summan av invaliditetsgraderna uppgår till 20 procent, skall enligt nu föreliggande förslag förhöjning med 30 procent utges å respektive livräntebelopp. Har däremot den skadade två skador medförande vardera 20 procent invaliditet och har enligt 1955 års omregleringslag tillerkänts honom ett uppräknat livräntebelopp, beräknat på en gemensam invaliditetsgrad av 35 procent, lägges det vid omregleringen framkomna livräntebeloppet till grund för förhöjningen enligt förevarande lag.

Sammanläggning kan även äga rum mellan invaliditetsgrader vid t. ex. en livränta enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag och en livränta enligt YFL. Den procentuella förhöjningen är beroende av det år under vilket skadan inträffat. Livränta på grund av skada, som inträffat efter år 1959, kan deltaga i sammanläggning som här avses och kvalificera till förhöjning. Beträffande sammanläggning av invaliditetsgrader vid livränta enligt någon av de i 1 § angivna lagarna och livränta av statsmedel, vilken förhöjes enligt den i det följande kommenterade förordningen om förhöjning av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av yrkesskada m. m., stadgas i 4 § nämnda förordning.

4 §.

Bestämmelserna om höjning av sjukpenning i vissa fall har intagits i denna paragraf. Av paragrafens lydelse framgår, att ersättningen skall utgå enligt äldre bestämmelser, om den därigenom blir högre.

Verkningarna av den föreslagna regeln kan belysas med följande exempel. En person som uppbär livränta på grund av skada under år 1944 får livräntan utbytt mot sjukpenning. Hans årliga arbetsförtjänst vid skadetillfället var 3 000 kr. Livräntan vid 100 procent invaliditet utgör, omreglerad enligt 1955 års omregleringslag och förhöjd enligt förevarande lag, 7 865 kr. Livränta av denna storlek utgår enligt YFL vid en årlig arbetsförtjänst av 9 040 kr. Nämnda arbetsförtjänst medför sjukpenning enligt YFL:s sjukpenningsskala efter klass 10 eller med 14 kr. per dag före 67 år och 9 kr. per dag för tid därefter.

Vid tillämpning av denna paragraf skall sjukpenning under tid för sjukhusvård bestämmas enligt YFL i den lydelse, som föreslagits i anslutning till förslaget till lag om allmän försäkring.

5 §.

På grund av denna paragraf kommer bl. a. bestämmelser om samordning av yrkesskadeersättning med andra förmåner att avse även förhöjningen.

6 §.

Bestämmelserna i denna paragraf överensstämmer med 14 § i 1955 års omregleringslag.

Bestämmelsen om lagens ikraftträdande har utformats efter mönster av motsvarande bestämmelse i 1955 års omregleringslag. Beslut om ersättningsförhöjning och om avgiftstillägg kan givetvis fattas före ikraftträdandet.

Förslaget till förordning om förhöjning av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av yrkesskada m. m.

1 och 2 §§.

Förslaget, som motsvarar 1955 års omregleringsförordning, avser ersättningar av statsmedel dels på grund av obligatorisk försäkring enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag, 1929 års lag om försäkring för vissa yrkesskador, 1937 års krigsförsäkringslag, YFL eller 1954 års krigsförsäkringslag, dels enligt övriga författningar, vilka i fråga om reglerna för ersättningsens bestämmande anknyter, med eller utan modifikationer, till motsvarande regler i olycksfallsförsäkringslagen eller YFL. Förhöjningen föreslås ske med tillämpning av grunderna i den föreslagna lagen om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m.

Förevarande paragrafer motsvarar 1 och 2 §§ i 1955 års omregleringsförordning.

3 §.

Liksom i 3 § 1955 års omregleringsförordning bör undantag göras för sådana ersättningar, som omfattas av 1950 års militära omregleringsförordning.

4 §.

Denna paragraf står i samband med 3 § förslaget till lag om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m. samt motsvarar 7 § 1955 års omregleringsförordning.

5 §.

Paragrafen motsvarar 5 § förslaget till lag om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m. samt 8 § andra stycket 1955 års omregleringsförordning.

Förslaget till förordning om ändring i förordningen den 2 juni 1950 (nr 262) angående omreglering av vissa ersättningar i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring

3, 4 och 8 §§.

I 1950 års omregleringsförordning anges livräntornas belopp per månad. För invalider under 67 år med 30—100 procent invaliditet utgör beloppen hela tiotal kronor. De stiger med 30 kr. för varje femtal invaliditetsprocent över 30. Vid en höjning av skalan med 30 procent kan motsvarande steg lämpligen bestämmas till 40 kr. så att månadsbeloppen även efter höjningen slutar på hela tiotal kronor. I en så uppräknad skala blir beloppet vid 30 procent invaliditet 170 kr. (nu 130 kr.) och vid helinvaliditet 730 kr. (nu 550 kr.).

Beloppen för livräntetagare över 67 år med 30—100 procent invaliditet bör efter höjning med 30 procent lämpligen avrundas till hela fem- och tiotal kronor. Därvid blir beloppet vid 30 procent invaliditet 110 kr. (nu 85 kr.) och vid helinvaliditet 470 kr. (nu 360 kr.).

Livränta till änka under 67 år efter höjning med 30 procent blir 260 kr., barnlivränta 130 kr. och det sammanlagda maximibeloppet för sådana livräntor 650 kr.

I de äldre bestämmelserna var sjukpenningen avvägd på annat sätt än som är fallet efter de år 1954 beslutade ändringarna i 1950 års militärsättningsförordning. Detta har lett till att 1950 års omregleringsförordning innehåller komplicerade regler om sjukpenningens storlek. Den nyss föreslagna livräntan till helinvalid under 67 år, 730 kr. per månad, motsvarar livränta enligt 1954 års bestämmelser efter en årlig arbetsförtjänst av något över 10 300 kr. Enligt 1954 års bestämmelser tillhör skadade i detta inkomstläge sjukpenningklass nr 11. Beloppen i denna klass är i regel högre än de nuvarande beloppen enligt 1950 års omregleringsförordning. Den föreslagna uppräkningsav livräntorna möjliggör därför en förenkling av sjukpenningbestämmelserna i omregleringsfallen, i det att sjukpenningen i regel kan bestämmas efter klass 11 i militärsättningsförordningen.

Nu ifrågavarande höjningar av ersättningar enligt 1950 års omregleringsförordning föranleder ändringar i 3, 4 och 8 §§. Sjukpenningbestämmelserna i 3 § utbytes mot en hänvisning till 6 § i 1950 års militärsättningsförordning. I den i 4 § intagna tabellen för invalidlivräntor höjes beloppen vid minst 20 procent invaliditet före 67 års ålder och minst 30 procent invaliditet därefter. I 8 § införes de höjda beloppen för änke- och barnlivräntor, och utgående livräntor till annan efterlevande höjes med 30 procent.

Enligt gällande lydelse av 3 § omregleringsförordningen kan sjukpenning utgå när arbetsförmågan är nedsatt med en fjärdedel, under det att sjukpenning enligt 1950 års militärsättningsförordning förutsätter nedsätt-

ning av arbetsförmågan med minst hälften. Denna olikhet torde numera sakna praktisk betydelse. Rätten till sjukpenning vid nedsättning av arbetsförmågan med en fjärdedel kan därför slopas. Ett övergångsstadgande beträffande sjukpenningarna erfordras emellertid, dels emedan sjukpenning till skadad över 67 år enligt gällande lydelse av omregleringsförordningen kan vara högre än efter klass 11 i 1950 års militärsättningsförordning och dels därför att avdraget vid sjukhusvistelse blir högre enligt de föreslagna bestämmelserna.

9 §.

Ändringen är av formell natur.

12 och 13 §§.

Ändringarna i dessa paragrafer är av redaktionell art och föranledes av statsmakternas beslut år 1961 (prop. 45; L²U 45; rskr 294) om bl. a. inrättande av försäkringsdomstolen. Den besvärsordning som gäller beslut enligt författningar om ersättning i anledning av yrkesskada bör även tillämpas då rätten till ersättning grundas på förordnande av Kungl. Maj:t.

Förslaget till förordning angående ändring i förordningen den 3 juni 1938 (nr 216) om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete

I 1 § andra stycket har intagits en hänvisning till den föreslagna förordningen om förhöjning av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av yrkesskada m. m. En motsvarande hänvisning bör intagas i 2 § kungörelsen den 10 juni 1921 (nr 410) angående förhöjning av vissa till i statens tjänst skadade arbetare med flera av statsmedel utgående livräntor m. m. Vid sammanträffande av livränta enligt 1901 års lag och livränta som avses i lagen om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m. eller förordningen om förhöjning av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av yrkesskada m. m. skall livräntan enligt 1901 års lag höjas på samma sätt som livränta vilken avses i sistnämnda förordning.

Övriga ändringar i förevarande förordning är av redaktionell art.

Förslaget till förordning om förhöjning av vissa livräntor på grund av statsunderstödd olycksfallsförsäkring för fiskare

Beträffande denna förordning må anmärkas, att några föräldralivräntor inte utgår enligt 1908 års kungörelse om fiskarförsäkring.

Av de i det föregående omnämnda författningsförslagen är förslaget till lag om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m. av den karaktär att lagrådets yttrande bör inhämtas däröver.

Departementschefens hemställan

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer föredragande departementschefen, att lagrådets utlåtande över ett inom socialdepartementet upprättat förslag till *lag om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m.* måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:
Bengt Wilhelmsson

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 12 mars 1962.

N ä r v a r a n d e:

justitierådet REGNER,
regeringsrådet JARNERUP,
justitieråden AF TROLLE,
BOMGREN.

Enligt lagrådet den 9 mars 1962 tillhandakommet utdrag av protokoll över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 23 februari 1962, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över uppriktat förslag till lag om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs för lagrådet av hovrättsassessorn Ingrid Hilding.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

Birgitta Liljefors

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 16 mars
1962.*

N ä r v a r a n d e :

Statsministern ERLANDER, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Nilsson, lagrådets den 12 mars 1962 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 23 februari 1962 remitterade förslaget till *lag om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m.*

Föredraganden meddelar, att lagrådet lämnat det remitterade lagförslaget utan erinran, samt anför härefter.

Enligt 1901 års lag angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete inrättades riksförsäkringsanstalten, i vilken arbetsgivare kunde försäkra sina arbetare mot olycksfall i arbetet och på så sätt fritas sig från ersättningsskyldighet enligt lagen. Av inflytande försäkringsmedel bildades en fond, vilken enligt beslut vid 1924 års riksdag sammanslogs med fonden enligt 1916 års lag om försäkring för olycksfall i arbete. Den sammanslagna fonden ingår numera i riksförsäkringsverkets yrkesskadeförsäkringsfond.

Vid 1960 års utgång uppgick yrkesskadeförsäkringsfondens tillgångar till 534,9 milj. kr., och samtidigt beräknades livränte- och ersättningsreserverna till sammanlagt 459,8 milj. kr., vari ingick bl. a. kapitalvärdet av fortfarande utgående livräntor enligt 1901 års lag. Behållningen utöver dessa försäkringstekniska fonder var alltså omkring 75 milj. kr. och torde numera ha ökat med 1 å 2 milj. kr. I behållningen ingår den såsom säkerhetsfond betecknade behållning på grund av försäkringsverksamhet enligt 1901 års lag, som vid årsskiftet 1924/25 uppgick i riksförsäkringsanstaltens olycksfallsförsäkringsfond. Den del av den nuvarande yrkesskadeförsäkringsfondens behållning, som belöper på försäkringsverksamhet enligt 1901 års lag, har numera vuxit till ett belopp som kan beräknas något överstiga 10 milj. kr., medan kapitalvärdet av återstående förpliktelser enligt lagen utgör endast ca 0,8 milj. kr.

De försäkringstekniska grunder, som tillämpas inom den statliga yrkesskadeförsäkringsverksamheten, kan till sin sammanlagda effekt anses likvär-

diga med de motsvarande grunder, som numera gäller för annan jämförbar försäkringsverksamhet. Med hänsyn härtill torde de från försäkringsverksamhet enligt 1901 års lag härrörande överskottsmedlen inte vara av nämnvärd betydelse för den av riksförsäkringsverket nu bedrivna yrkesskadeförsäkringen.

Vid tillämpning av yrkesskadelagstiftningen uppkommer stundom vissa gränsfall, då lagreglerna inte medger att ersättning beviljas men då det synes önskvärt att ersättning i annan form kunde beviljas. För sådana, yrkesskadeförsäkringen närstående ändamål, bör det vara möjligt att i någon utsträckning använda överskottsmedlen från försäkringsverksamhet enligt 1901 års lag.

Lämpligen kan av nämnda överskottsmedel 5 milj. kr. för angivet ändamål avskiljas till en särskild fond, som förvaltas gemensamt med yrkesskadeförsäkringsfonden och tillföres ränta motsvarande genomsnittsavkastningen å de gemensamma tillgångarna. Från den sålunda nybildade fonden bör finnas möjlighet att under visst år bevilja livräntor eller annan ersättning med sammanlagt kapitalvärde motsvarande högst de räntemedel, som finnes disponibla för året.

Avkastningen å 5 milj. kr. kan beräknas utgöra omkring 200 000 kr., varmed bör jämföras att en livränta å t. ex. 4 000 kr., som utgår till en man från 50 års ålder, med ränteberäkning efter 3 procent representerar en kapitalkostnad av omkring 74 000 kr. Det blir därför nödvändigt att upprätthålla en sträng restriktivitet vid tillgodoseende av framkomna ersättningskrav, så att endast särskilt ömmande undantagsfall beaktas. Det torde dock inte vara möjligt att mera strikt avgränsa de fall då ersättning bör kunna utgå. Med hänsyn härtill synes det böra ankomma på Kungl. Maj:t att besluta om utgivande av livränta eller annan ersättning ur den nya fonden. Verkställandet av Kungl. Maj:ts beslut torde få ankomma på riksförsäkringsverket, som sålunda skall ha att ombesörja all utbetalnings- och bokföringsverksamhet i samband med den nybildade fonden.

Under åberopande av vad sålunda anförts och med hänvisning i övrigt till vad som anförts vid behandlingen i statsrådet den 23 februari 1962 hemställer föredraganden, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen att

dels, jämlikt § 87 regeringsformen, antaga förenämnda förslag till lag om förhöjning av vissa ersättningar i anledning av yrkesskada m. m.,

dels antaga inom socialdepartementet upprättade förslag till

1) *förordning om förhöjning av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av yrkesskada m. m.,*

2) *förordning om ändring i förordningen den 2 juni 1950 (nr 262) angående omreglering av vissa ersättningar i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring,*

3) *förordning angående ändring i förordningen den 3 juni 1938 (nr 216) om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete och*

4) *förordning om förhöjning av vissa livräntor på grund av statsunderstödd olycksfallsförsäkring för fiskare,*

dels för budgetåret 1962/63 under femte huvudtiteln anvisa

till Vissa tillägg å ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. ett förslagsanslag av 800 000 kronor samt

till Statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. ett förslagsanslag av 3 700 000 kronor,

dels ock medgiva att av riksförsäkringsverkets yrkesskadeförsäkringsfond avskiljes 5 000 000 kronor till en särskild, av riksförsäkringsverket förvaltd fond, vars avkastning av Kungl. Maj:t må disponeras för yrkesskadeförsäkringen närstående ändamål i enlighet med vad nyss angivits.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Bengt Wilhelmsson